

အင်မော်တယ်ကမ္ဘာမှအပြန်

(ထန်ရှု)

စာစဉ် - ၂

Translated by
Charm Ming Nge

အခန်း(၁၅)

ပျက်စီးသွားသော စားသောက်ဆိုင်ငယ်လေး

"အမေရေ ... သားပြန် လာပြီ" သူ၏ အိမ်ဘေးနှင့် ကပ်လျက် စားသောက်ဆိုင်ငယ်လေး၏ ဆိုင်းဘုတ်အား မြင်တွေ့ရသောအချိန်တွင် ထန်ရှု၏ မျက်နှာတွင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော အပြုံးတို့ ပေါ်လာလျက် ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

သို့သော် သူ၏ အပြုံးတို့ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ ။ ယခင်က သူ၏ အသံကြားသည် နှင့် မိခင်ဖြစ်သူသည် ဆိုင်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုနေကျ ဖြစ်သည်။ ။ ယနေ့တွင် မူ သူမ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။ ထိုအစား အိမ်နီးနားချင်းများက သူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သက်ပြင်းများ ချလျက် သူ့အား သနားကရုဏာ သက်နေကြသည်။ ။

"ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလား" အိမ်နီးချင်းများ ၏ အမူအရာများကို ကြည့်ပြီး သူ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ ။

အထဲသို့ ထန်ရှုရောက်သောအခါ စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ ပျက်စီးနေသည် ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ။ အစားအစာများ ၊ စွပ်ပြုတ်များ နှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက် အကွဲများ သည် နေရာအနှံ့ဖြစ်နေပြီး စားပွဲများ နှင့် ကုလားထိုင်များမှာ လည်း ကန်ကျောက်ခြင်း ခံထားရသောကြောင့်

မြေပေါ်တွင် ပြိုလဲနေကြသည် ။ နံရံများ နှင့် ကြမ်းပြင်များမှာ လည်း ပေကျံနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာအား ရိုက်ခွဲနေသော အသံများ ကြားထဲတွင် ငိုရှိုက်သံနှင့် အတူ စကားသံတစ်စွန်းတစ်စကို သူ ကြားလိုက်ရသည် ။ ထိုအသံကြောင့် ထန်ရှု၏ သွေးများ ဆူပွက် လာပြီး မျက်ဝန်းအစုံတွင် ဒေါသရောင်များ လက်လာခဲ့သည် ။

"ဘလက် ... ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ထပ်မဖျက်ဆီး ပါနဲ့ တော့။ မီးဖိုချောင်ထဲက ပစ္စည်းတွေက ငါတို့ မှာ ရှိသမျှ အကုန်ပါ။ ရှင် အဲ့ဒါ တွေ ထပ်ဖျက်ဆီးရင် ကျွန်မ ဘယ်လို စီးပွားရေးလုပ်လို့ ရတော့မှာ လဲ"

ထန်ရှု မီးဖိုချောင်အဝသို့ ရောက်သောအခါ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး မျက်ရည်များ အပြည့်ဖြင့် ငိုယိုနေသော မိခင်ဖြစ်သူအား တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ငါ့ကို စာနာပေးဖို့ ဘယ်လို တောင်းဆိုရမလဲဆိုတာ အခု သိပြီပေါ့။ လဝက်မတိုင်ခင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခ ယွမ်၅ထောင်ပေးဖို့ မင်းကို ပြောခဲ့တယ်။ အခု လတောင်ကုန်သွားပြီ ဘယ်မှာ လဲ မင်းရဲ့ ပိုက်ဆံ။ မင်း ငါ့စကားကို ဖုတ်လေတဲ့ ငပိ ရှိတယ်လို့ တောင် မမှတ်ဘူးပေါ့။ မင်းကို မှတ်လောက်အောင် သင်ခန်းစာမပေးရင် ငါ့စကားကို ဘယ်တော့မှ သတိရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

လူလတ်ပိုင်းက သူ၏ လက်အား ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး စုလင်းယွမ်အား မြေပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ပေါင်းအိုးအား ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်တော့သည် ။

ကြီးမားသောပေါင်းအိုးကြီး မြေပေါ်သို့ လည်ထွက်သွားပြီး အထဲမှ ပူလောင်ဆူပွက်နေသော ပေါင်းရည်များ သည် ထွက်ကျလာကြသည် ။

"အမေ ... သတိထား" ပေါင်းအိုးထဲမှ ပူလောင်ဆူပွက်နေသော ပေါင်းရည်များ သည် မိခင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်တော့မည်ကို မြင်လိုက်ရသော ထန်ရှုသည် အပြေး ပြေးသွားပြီး သူ၏ မိခင်အား ဆွဲထူလိုက်သည်။ ။

"ရှုအာ ... ပြန် လာပြီလား။ ဗိုက်ဆာနေပြီလား သားလေး။ သားစားဖို့ အရသာရှိတာ အမေ တစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်နော်" ထန်ရှု၏ ဆွဲထူခြင်းကို ခံလိုက်ရသော စုလင်းယွမ်သည် နာကျင်မှုအား မေ့လျော့သွားပြီး သားဖြစ်သူအား ကယောင်ကတမ်း ပြောလိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် စားသောက်ဆိုင်၏ ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအား ပြန်သတိရသွားကာ အကူအညီ မဲ့နေသော သူမတို့ အဖြစ်အား အလွန် ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ။

ဘလက်သုံး၏ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ချက်ပြုတ်သည့် ပစ္စည်းများ အကုန်ပျက်စီးနေသည် ဖြစ်ပြီး ထန်ရှုအတွက် မည်သည့် စားစရာကိုမျှ ယုတ်စွအဆုံး အရိုးရှင်းဆုံး ကြက်ဥထမင်းကြော်ပင် မပြုလုပ် ပေးနိုင်တော့ချေ။ ။

မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ ကူကယ်ရာမဲ့နေသော၊ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသော ခံစားချက်တို့ အား မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် ထန်ရှု အလွန် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းရသည်။ ။

ထန်ရှုအတွက်မူ စုလင်းယွမ်သည် မိခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် သာမက ဖခင်တစ်ယောက် အနေဖြင့်ပါ သူမ တတ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းများဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက် ပေးခဲ့သည့် သူ အလွန်ချစ်မြတ်နိုး လေးစားရသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်နှစ်ကျော်မက သူ၏ မိခင် ဖြစ်သူသည် အလွန် အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ခဲ့ရသည် ။ သူမသည် သူ့အား မိုးကောင်းကင်ကြီးသဖွယ် အုပ်မိုး ကာ ပြုစုပျိုးထောင် ပေးခဲ့သဖြင့် ထန်ရှုသည် ကျန်းကျန်းမာမာဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ရှင်သန်ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံသာမက ခွန်အားနည်း သော အထီးကျန်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်အား မေ့လျော့လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

မုဆိုးမတစ်ယောက် အနေဖြင့် လူတွေ့ရဲ့ ပြောစရာစကား ဘယ် လောက်များ ဖြစ်ခဲ့ရရှာမည်နည်း။ မိခင်ဖြစ်သူ နာကျင် ခံစားခဲ့ရမည် များကို တွေးတောမိရင်း ထန်ရှု ရင်နာလာရသည် ။

"အမေ ကျွန်တော် မဆာပါဘူး။ အိမ်ရောက်တော့မှ ညစာ စားကြ တာပေါ့" ထန်ရှုသည် မိခင်၏ ပိန်ပါးပါး ကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖက်ထား ရင်း နီရဲသော မျက်ဝန်းအစုံတို့ ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"အိမ်ပြန်မယ် ဟုတ်လား။ မင်းတို့ က အိမ်ကို ပြန်ချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်စ။ ဒီနေ့ ယွမ်၅ထောင် မပေးမချင်း မင်းတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပြန် လို့ မရဘူး" အသားမည်းမည်းနှင့် လူလတ်ပိုင်းက သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည် အား ကြားဖြတ်ကာ အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည် ။

လူလတ်ပိုင်း ပြောလိုက်သည့် စကားအား ကြားသောအခါ စုလင်းယွ မ်တစ်ယောက် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် သွားသည် ။ သူမသည် ထန်ရှု အား အမြန် ပွေ့ဖက်လိုက်ကာ တုန်လှုပ်စွာ ပြောလိုက်သည် ။

"အစ်ကိုဘလက် ... ကျွန်မသားလေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်။ သား လေးကို သွားခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ... ကျွန်မကို အချိန်တစ်ရက်

လောက် ထပ်ပေးပါ။ မနက်ဖြန် ဒီအချိန်ဆိုရင် ယွမ်၅ထောင် ကျွန်မ ပေးပါမယ်"

"ဒီနေ့ မင်းတို့ ဒီ၅ထောင် မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန် ဒီငွေပမာဏ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တော့မယ်" ဘလက်သုံးက စုလင်းယွမ်အား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခက ယွမ်၂ထောင် မဟုတ်လား။ ဒီလကျမှ ဘာလို့ ယွမ်၅ထောင် ဖြစ်သွားရ တာလဲ" ထန်ရှူသည် မိခင်အား သူ၏ နောက်ဘက်တွင် ထားကာ ကာကွယ်ထားရင်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မေးလိုက်သည်။ ။

ထန်ရှူမှ သူ့အား ဤကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ပြန်လည်မေးမြန်းလိမ့်မည် ဟု လူလတ်ပိုင်းမှ မထင်ထားချေ။ ယခင်က ထန်ရှူ၏ ခံစားချက်မဲ့သော အကြည့်အား သတိရသွားပြီး မည်သည့် စကားမျှ မပြောနိုင် ဖြစ်သွားရ ကာ ထန်ရှူအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ချီးတဲ့ မှ ပဲ ... မင်းတို့ ကို အကြောင်းပြချက် ပေးစရာ လိုသလားကွ " ဘလက်သုံး၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှိသော ဆံပင်အစိမ်းရောင်နှင့် လူမှ အော်ဟစ်လိုက်ကာ ထန်ရှူအား ရိုက်ရန် သူ၏ လက်အား မြှောက်လိုက်သည်။ ။

ထိုသူ၏ လက်သည် ထန်ရှူနှင့် ၁၀စင်တီမီတာကျော်ကျော် ရောက် ရှိချိန်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖန်ကွဲစသည် ပျံ့ဝဲ လာပြီး အစိမ်းရောင်ဆံပင်နှင့် လူ၏ လက်ကောက်ဝတ်အား ညှာတာမှုကင်းမဲ့စွာ ထိုးစိုက်လာသဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးများ စီးကျလာသည်။ ။

သနားစရာကောင်းသော ထိုအနိုင်ကျင့်သော သူသည် သူ၏ အစွမ်းအား ပြချင်ခဲ့သော်လည်း ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိမထားချေ။

လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဖန်ကွဲစ ထိုးစိုက်နေသည် မှာ မခံရပ်နိုင်လောက် အောင် နာလွန်းလှသည်။ ။

ဆံပင်အစိမ်းနှင့် လူသည် ထန်ရှုအား မရှိနိုင်ခဲ့သော်လည်း ထို အခြင်းအရာသည် ထန်ရှုမှ ထိုလူအား အလွတ်ပေးမည်ဟု အဓိပ္ပာယ် မ သက်ရောက်ပေ။

တန်းခွဲ-၁၀မှ ကျောင်းသားများ သူ့အား ဘယ်လောက် အနိုင်ကျင့်ကျ ငှ် ပြောပြော ထန်ရှုသည် တစ်ခွန်းမျှ ခွန်းတို့ မပြန်ခဲ့ချေ။ ထိုအရာသည် ထန်ရှု၌ စိတ်ထားကောင်းသည် ဟု မဆိုလို၊ ထိုနည်းတူ အားနည်းသူဟု လည်း အဓိပ္ပာယ်မှတ်ယူ၍ မရပေ။ ထိုကျောင်းသားများ သည် အနိုင်ကျ ငှ် ပြောဆိုသည် မှန်သော်ငြားလည်း ထန်ရှုအပေါ် အမှန်တကယ် နာကျင်စေလိုခြင်း မရှိပေ။

သို့သော် ယခုလူများ သည် ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ၎င်းတို့ သည် သူ၏ မိခင် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို ဖျက်ဆီးရုံမျှသာမက လူကို နာကျင်ထိခိုက် စေရန် တွန်းလှဲကြသေးသည် ။ မိခင်ဖြစ်သူအား စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်ခြင်းသည် ထန်ရှုအား လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွ က်စေသည်။ ။

ထန်ရှုအတွက် အရေးကြီးဆုံးသော လူသားသည် သူ၏ မိခင်သာ ဖြစ်ပြီး မိခင် စိတ်ချမ်းသာမှုသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးသော အရာ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုသူများ သည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဆိုင်ကလေးအား ဖျက်ဆီးလိုက်က တည်းက ထန်ရှု၏ စိတ်ထဲတွင် သေလူများ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြ စ်သည်။ ။

တစ်ဖက်လူ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိစဉ်မှာ ပင် ထန်ရှုသည် ဆံပင်

အစိမ်းနှင့် လူအနားရောက်လာကာ ခူးခေါင်းအား ကန်ထည့်လိုက်ပြီး လဲကျသွားစဉ်တွင် ထိုလူ စကားမပြောနိုင်စေရန် မျက်နှာအား တက် နင်းပစ်လိုက်သည်။ ။

ထန်ရှု၏ လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်မြန်ဆန် လှသောကြောင့် တစ်ဖက် လူများ မတုံ့ပြန်နိုင်ခင်မှာ ပင် ဆံပင်အစိမ်းနှင့် လူသည် မြေပေါ်တွင် မ ချိမဆန့် ဖြစ်နေပေသည်။ ။ ထိုအခါမှာ ပင် ကျန်သောသူများ သတိဝင် လာကြသည်။ ။

"သူတောင်းစား ... ငါတို့ ကို ပြန်ခံချနေတယ် ပေါ့လေ။ မင်း အသက် မရှင်ချင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်"

"ခွေးကောင် ... ငါ့ညီအစ်ကိုကို လွှတ်လိုက်။ မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ ရိုက်ချိုးပစ်မယ်"

သူတို့ အထဲမှ လူတစ်ယောက်မှာ ထန်ရှု၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံလိုက် ရကြောင်း သတိထားမိလိုက်သဖြင့် လူမိုက်များ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် လိုက်ကြသည်။ ။ ဘလက်သုံးမှ လွဲ၍ ကျန်သောသူများ သည် ထန်ရှုဆီသို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပြေးဝင်လာကြသည်။ ။ ဘလက်သုံးသည် နေရာမှာ ပင် ရပ်နေသော်လည်း ထန်ရှုအား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။ ။

ဘလက်သုံးသည် ကမ်းနားလမ်းတွင် နေလာခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက် သူသည် ကမ်းနားဧရိယာ တစ် ဝိုက်တွင် သူမသိသော အရာမရှိချေ။ သည် စားသောက်ဆိုင်လေးသည် ဖွင့်ခဲ့သည် မှာ ဖိလပင် မပြည့်သေးသော်ငြားလည်း ထိုဆိုင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ သူ အကုန် သိသည်။ ။

ကျေးလက်မှ ရောက်လာသော စုလင်းယွမ်တွင် သားငယ် တစ်ယော က်ရှိပြီး သည် ဆိုင်လေး မဖွင့်ခင် သူမသည် အလုပ်ကြမ်းမျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ရ

ကာ ပိုက်ဆံစုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူမ အလုပ်လုပ်နိုင်သရွေ့ ငွေရှာဖို့ ကြိုးစားနေမည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည် ။

လွန်ခဲ့သော တစ်လက နေကာမျက်မှန် တပ်ဆင်ထားသော လူတစ် ယောက်သည် ဘလက်သုံးအား လာရှာပြီး စုလင်းယွမ်နှင့် ထန်ရှူအား ထိခိုက်စေအောင် လုပ်ပေးရန်အတွက် ယွမ်တစ်သိန်း ပေးခဲ့သည် ။

ဘလက်သုံးသည် စုလင်းယွမ်အား သနားသော်လည်း သူမနှင့် ပတ် သက်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသောကြောင့် စုလင်းယွမ်နှင့် ယွမ်တစ်သိန်း အား ရွေးချယ်စေရာတွင် ပိုက်ဆံအား တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ရွေးချယ်ခဲ့သ ည် ။

"ထန်ရှူက တစ်ခန်းလွတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား" သူ၏ ယခင် တွေ့မြင်နေမှုအရ ထန်ရှူ၏ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်သည် ပြဿနာ ရှိနေသ ည် ။ တစ်ခန်းလွတ်နေတဲ့ ကောင်လေးသည် သူ မဟုတ်သကဲ့သို့ ထန်ရှူ သည် စကားအား အချက်ကျကျ ပြောနိုင်ပြီး လူတွေကို ညှာတာမှုမရှိ ရိုက်နိုင်ရပါသနည်း။

နေကာမျက်မှန်နှင့် လူ ခိုင်းစေချက်အရ စားသောက်ဆိုင်အား ဖျက် ဆီးခြင်း၊ စုလင်းယွမ်အား အနိုင်ကျင့်ခြင်းသည် ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ် သည် ။ ရည်ရွယ်ချက် အစစ်အမှန်သည် ထန်ရှူ ထွက်ပေါ်လာရန် ဖြစ် သည် ။ ဘယ်သူတွေကများ ထန်ရှူကို ထိခိုက် စေချင်ရပါသနည်း။ ထို ဟာသည် ထန်ရှူအပေါ် ဘလက်သုံး သံသယ ဖြစ်စေသည် ။

"ငါတို့ မှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသား လူဂုယောက်ရှိတယ်။ ဒီကောင် လေးက အားနည်းတဲ့ ငရွတ်လေးဖြစ်ပြီး ငါတို့ ကို ဦးအောင် ချရဲတယ် ပေါ့လေ။ ဒီကောင်တော့ နာချင်နေပြီနဲ့ တူတယ်" ဘလက်သည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး စုလင်းယွမ်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။

ယခင်အချိန်တုန်းက ဘလက်သည် စုလင်းယွမ်အား စေ့စေ့ပင် မကြည့်ဖူးချေ။ စုလင်းယွမ်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကြောင့် သနားကရုဏာ သက်ခဲ့ပြီး လေးစားမှုရှိခဲ့သည် ။ ယနေ့မှ ဘလက်သည် စုလင်းယွမ်အား သေချာစွာ ကြည့်မိလေရာ စုလင်းယွမ်သည် သူ မြင်ဖူးသမျှ အမျိုးသမီး ထဲတွင် အလှဆုံးဖြစ်သည် ကို သူ တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် ကမ်းလှမ်းချက် တစ်ခုလုပ်ရန် စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သည် ။

"စုလင်းယွမ်သာ ငါနဲ့ အတူနေမယ်ဆိုရင် သူမကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရစေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူမက ခေါင်းမာပြီး ငါ့ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံခဲ့ဘူး" စုလင်းယွမ်တစ်ယောက် သူ့အပေါ်ထားသည့် သဘောထားအား တွေးမိပြီး ဘလက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည် ။ စိတ်မရှည်မှုများသည် မြင့်တက် လာခဲ့ရသည် ။

လူမိုက်၅ယောက်သည် ထန်ရှုဆီ ပြေးလာသောအချိန်တွင် ထန်ရှုကြောက်ရွံ့စိတ် မဖြစ်သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည် ။

ထန်ရှုသည် ဆံပင်အစိမ်းနှင့် လူအား လူ၃ယောက်ဆီသို့ ကန်ထုတ်လိုက်သည် ။ အခြား ခြေထောက်ဖြင့် နောက်လူတစ်ယောက်အား ပေါင်းရည်ပူဆီသို့ ကန်ပစ်လိုက်ရာ ထိုသူမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ရသည် ။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်၏ လက်သီးသည် ထန်ရှု၏ နဖူးအား ထိုးမည့် တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ထန်ရှုသည် လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်အား ထိုးလိုက်ပြီး သူ၏ လက်သီးဖြင့် ပစ်ထိုးလိုက်သည် ။

လူမိုက်၅ယောက်အား ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက်တွင် အသားမည်းမည်းနှင့် လူလတ်ပိုင်းဘက် လှည့်လိုက်ပြီး အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည် ။

"ဘလက်သုံး ... ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေက ခင်ဗျား
ကြောင့် အကုန် ပျက်စီးလုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။

အခု ကျွန်တော်တို့ လျော်ကြေးအတွက် စကားပြောရအောင် "
